

[Udenrigsministeren.]

altså med tilslutning fra alle lande har sagt: „når det vil være muligt“.

Jeg tror, det er rigtigt, at jeg ikke går videre her, men jeg skal tillade mig i udenrigspolitisk nævn med flere enkeltheder at referere forløbet af NATO-rådets møde i Rom for få dage siden.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Den socialdemokratiske ordfører hr. Per Hækkerup beklagede, at han løb en risiko for kun at komme med sur kritik, men fandt en undskyldning deri, at der ikke var noget som helst positivt at sige om den økonomiske udvikling. Nu synes jeg ikke, at man behøver at have været professor i økonomi for at kunne læse i den aktuelle statistik, at vi har fuld beskæftigelse og højere produktion end nogen sinde, at vi har et meget stort privatforbrug, at vi har stadigt øgede offentlige ydelser til borgerne, at der finder meget store investeringer sted i erhverv og i boligbyggeri, og at eksporten er kraftigt stigende. Ja, jeg skal ikke trøtte med en sådan gennemgang af disse træk af økonomien. Jeg er sikker på, at medlemmerne af det høje ting har hørt sådanne redegørelser i utallige ministertaler i den sidste halv snes år eller mere, og det er måske derfor, det nu anses for at være så banalt, at en trænet politiker ikke længere føler, at det er nødvendigt at beskæftige sig med disse kendsgerninger.

Bagsiden af denne økonomiske udvikling er vore valutavanskeligheder. Bagsiden er risikoen for, at vi i 1970'erne ligesom i 1950'erne kan komme i den situation, at der bliver så stærke valutapolitiske bindinger på vores økonomiske bevægelsesfrihed, at vi må affinde os med, at vi ikke får den økonomiske vækst, vi kunne have, og ikke får den størst mulige fulde beskæftigelse. Men heller ikke disse problemer, heller ikke dette fremtidsperspektiv satte noget videre præg på den socialdemokratiske ordførers tale. Nu kan det jo være, fordi også valutaproblemerne forekom hr. Per Hækkerup velkendte

og banale som noget, der har eksisteret i årevis. Det kan måske også skyldes, at man faktisk ikke fra socialdemokratisk hold rigtigt har noget at sige over for denne problemstilling. Herpå tyder bl. a. det, der har været ugens top-tolv, om jeg så må sige, det socialdemokratiske program for at rette den økonomiske politik op på længere sigt. Når man ser denne opmarch af 12 punkter, kan jeg ikke lade være med at mindes Fritz Jürgensens tegning af de to drenge, der leger soldater: „Rid længere bort, du, vi er jo et heelt regiment“. Her har man altså et par synspunkter fra finanspolitik og kapitalmarkedsforhold, og dem spreder man så ud over 12 punkter og kalder det for et økonomisk langtidsprogram.

Nogle af punkterne er ret selvfølgelige ting. Jeg er ganske enig med statsministeren i, at der var flere af disse ting, som vel enhver af os kan være enig i. Hvad politisk nytænkning angår, kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg synes, dette program er mindre originalt og mindre gennemtænkt end det, som SF præsenterede os for i januar. Det er bestemt ikke udtryk for, at jeg på nogen måde skulle tilslutte mig SFs program, der jo byggede på en helt anden indstilling end den, jeg har til den økonomiske politik, men jeg synes nok, at der dér ligesom var gjort et mere systematisk forsøg på at tænke nogle ting igennem ud fra den givne grundindstilling.

Hovedindholdet af det program, socialdemokratiet nu præsenterer, er vel, at man dels vil øge opsparingen ved offentlige foranstaltninger, dels vil dirigere anvendelsen af kapitalen. Det sidste skal ske ved at oprette en kapitalmarkedsstyrelse, som skal have mange fine medlemmer, og som skal sørge for, at den knappe kapital stilles til rådighed for det, man kalder de mest samfundsvigtige formål. Spørgsmålet er så, hvad det er for nogle. Det hedder i forslaget, at der skal tages hensyn til erhverv, som eksporterer, eller som på hjemmemarkedet konkurrerer med udenlandske virksomheder. Der skal tages hensyn til byggeriet, til